ΕΤΟΣ Η' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 10 Ἀπριλίου 1894 Ἀριθ. 347

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ μορφωτήριον τῶν θυγατέρων τοῦ Λαοῦ. Ἐπιστολὴ μαθητριῶν Χίλλ. — Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταί. Ἰούλιος Τυπάλδος (ὑπὸ Εὐφρασίας Κετσέα). —Μελέτη ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Γυναικὸς (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ Παρνασσίας). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος ΑΒ'. — Ὑγιεινὴ καὶ καλλονὴ τῆς Γυναικός.—Καλλιτεχνία.— Δώρα διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθητριῶν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου. — Βιβλία. Συνταγή. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΟ ΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Αἱ προνομοιοῦχοι, αἱ θωπευμέναι τῆς τύχης ἔχουν τὰ ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα των, τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ Πολυτεχνεῖον. Αἱ ἐργάτιδες, τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ ἔχουν τὸ τελοῦν σήμερον τὰς ἐξετάσεις του Κυριακόν των Σχολεῖον.

Ὄχι καλλίμορφον ἐκ Πεντελικοῦ μαρμάρου μέγαρον, ὄχι πλούσιον εἰς κεφάλαια καὶ εἰσοδήματα ἵδρυμα, ὄχι συντηρούμενον ὑπὸ γενναίων εἰσφορῶν. Ἁπλούστατα ἐν παλαιὸν καὶ ἐτοιμόρροπον σχεδὸν οἴκημα, εἰς στενωπὴν ὁδὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει καθ' ἑκάστην ὡς παρθεναγωγεῖον τοῦ δήμου καὶ τὸ ὁποῖον προσφέρει τὴν φιλόξενον στέγην του ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν πρὸς τὰς ἐργάτιδας, τὰς ἀπόρους τοῦ λαοῦ θυγατέρας.

Πτωχὸν ὡς αὐταί, κρυμμένον εἰς γωνίαν τινα πληκτικήν, σκοτεινὴν τῆς πόλεως, μὲ ἀέρα κατὰ τὸ πλεῖστον ἀσφυκτικόν, ἀκριβῶς ὅμοιον μὲ τοὺς οἰκίσκους καὶ τὰς καλύβας καὶ τὰ ὑπόγεια δωμάτια ἐν οἷς διαιτῶνται, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τῶν διαστάσεων.

Ἡ κοινωνία, αἱ κυβερνήσεις, οἱ δῆμοι δείκνυνται ὀλίγον ἄδικοι, σκληροὶ πρὸς τὸν λαόν, ὅσον καὶ ἡ τύχη. Ἔχει παιδιὰ ὁ λαὸς αὐτός, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην μορφώσεως, ἀνθρωπισμοῦ, ἠθικοποιήσεως, τοῦτο ὀλίγον ἐνδιαφέρει τὰς ἀρχάς. Προκειμένου μάλιστα περὶ θηλέων οὐδὲ λόγος κἂν πρέπει νὰ γίνηται. Θὰ γίνουν ὑπηρέτριαι, ἢ ἐργάτιδες εἰς τὰ ἐργοστάσια τῶν βιομηχάνων αἱ κόραι αὐταί. Ποία ἡ ἀνάγκη τῆς μορφώσεώς των! Ἡ μεγάλη μερὶς τῆς κοινωνίας τὰς θέλει ἀμαθῆ πειθήνια ὄργανά της, μὴ διακρίνοντα τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, τὸ ὠφέλιμον ἀπὸ τοῦ ἐπιβλαβοῦς. Ἐκ τῆς ἀμαθείας των ἐξαρτᾷ ὁ βιομήχανος τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐργασίας των, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των τυφλὴν ὑποταγὴν εἰς πάσας τὰς παραλόγους ἀξιώσεις των, οἵας δήποτε φύσεως καὶ ἂν εἶναι αὗται.

Καὶ βλέπομεν καθ' ἑκάστην τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τοιούτου συστήματος τῶν εὐπόρων καὶ ἀνεξαρτήτων τάξεων πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ λαοῦ. Εἰξεύρομεν ὅλαι καὶ ὅλοι μας ποῦ ἄγει ἡ ἀμάθεια, τὸ προώρως πρὸς τὸ πονηρὸν φερόμενον πνεῦμα τῆς ἐργάτιδος. Διότι ὅσον ἀμαθὴς καὶ ἂν εἶναι αὕτη σήμερον, ἐν ᾗ ἀτμοσφαίρᾳ ζῇ δὲν μένει ἀθῶα, ἀπονήρευτος διὰ πολὺν καιρόν. Ἡ ἀθωότης εἶναι ἄνθος φυόμενον εἰς καλῶς προφυλαγμένα θερμοκήπια καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐκτεθειμένους εἰς τὰς ἀγρίας καὶ ἰδιοτρόπους τῆς φύσεως καταιγίδας.

Καὶ εἰξεύρομεν εἰς ποίους κλυδωνισμούς, εἰς ποίους κινδύνους ὑπόκειται ἡ δυστυχὴς ἐργάτις ἡ καταδικασμένη ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδικά της ἔτη νὰ παλαίῃ δι' ἓν τεμάχιον ἄρτου, νὰ ἀγωνίζηται τὸν ἐπίμοχθον ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ρίψατε εἰς οἱαν δήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας ἐν βλέμμα πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ καὶ ἴδετε τὴν ὡς ἀλήτην πλανωμένην ἐκεῖ δεκαετῆ κόρην. Εἶναι ὁ προμηθευτής, ὁ ἀγοραστὴς τῶν ταινιῶν καὶ τῶν κλωστῶν καὶ τῶν μυρίων ἐκείνων μικρολογημάτων τοῦ ἐργοστασίου ἰῶν συρμῶν, ἐν ᾧ ἐργάζεται. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ ὥραν συναλλάσσεται μετὰ ἐμπόρων καὶ ἐμποροϋπαλλήλων πάσης ἡλικίας. Εἰς τὴν διάκρισιν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἀφίνεται ἀπροστάτευτον τὸ δυστυχὲς αὐτὸ πλάσμα, ὡς ἡ ἐν τοῖς λοιποῖς ἐργοστασίοις ἐργαζομένη κόρη, ἡ ἐξαρτῶτα τὴν θέσιν της καὶ τὸν ἄρτον της ἐκ τῆς καλῆς ἢ μὴ πρὸς αὐτὴν διαθέσεως τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ἀνδρῶν. Παρακολουθήσατέ τας κατὰ τὰς ψυχρὰς καὶ παγετώδεις τοῦ χειμῶνος νύκτας, ὑπο-

χρεωμένας νὰ νυκτερεύωσι μέχρι τῆς δεκάτης καὶ δωδεκάτης τῆς νυκτὸς ἢ κατὰ τὰς ἑορτὰς καταδικασμένας νὰ ἐργάζωνται ὅταν ἐκεῖνοι, δι' οὓς ὁ βίος εἶναι διαρκὴς ἑορτή, δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε τὴν ἐπὶ μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἀνάπαυσίν των.

Καὶ ἂν τοὐλάχιστον μεθ' ὅλα ταῦτα ἐκέρδιζον τὴν ζωήν των. Ἀλλ' ὄχι. Στατιστικὴ πρόχειρος, εἰλημμένη ἐκ τῶν ἐργοστασίων, ἐν οἷς αἱ μαθήτριαί μας αὗται ἐργάζονται ἀποδεικνύει ὅτι αἱ μὲν ῥάπτριαι γυναικείων φορεμάτων ἀπὸ ὀκτὼ ἕως δέκα τριῶν ἐτῶν δὲν κερδίζουν τίποτε, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι μανθάνουν τέχνην. Ἀπὸ δεκατριῶν ἕως δέκα πέντε ἡ ἀμοιβή των ποικίλλει ἀπὸ τριάντα ἕως ἑβδομῆντα λεπτὰ τὴν ἡμέραν. Καὶ ἀπὸ δεκαπέντε καὶ ἄνω μόλις ἀπὸ μίαν ἕως δύο δραχμάς.

Τὰ λοιπὰ ἐργοστάσια τῶν ἀνθέων, περικνημίδων, λαιμοδετῶν, ὑποδημάτων, φακέλλων, ἀσπρορρούχων, ψιαθῶν, ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων, ὀλίγον διαφέρουν κατὰ τὴν γενναιότητα τῶν ἀνωτέρω. Ἡ κόρη ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ μοχθεῖ, ἀγωνίζεται καὶ πεινᾷ. Καὶ ἡ πεῖνα εἶναι κακὸς σύμβουλος, ὅταν μάλιστα καὶ ἡ οἰκογένεια τὰς αὐτὰς ὑφίσταται ταλαιπωρίας, ἢ ὁ πατὴρ εἶναι μέθυσος καὶ ἡ μήτηρ ἐργάτις καὶ αὐτὴ ἀδυνατεῖ νὰ ἀταποκριθῇ εἰς τὰς πρώτας καὶ ἀπαραιτήτους τῆς ζωῆς τῆς οἰκογενείας ἀνάγκας.

Ἡ θέσις τῆς ἐργατίδος ἀποτελεῖ οὕτω σκοτεινὴν σελίδα τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς ἡμῶν καταστάσεως. Ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην καταδίκην της καὶ ἀπειλεῖ νὰ καταστῇ ἡ ἀπηνεστέρα μάστιξ αὐτῆς. Καὶ ὅμως οὔτε οἱ νομοθέται οἱ ἐξασφαλίζοντες δι' ἐλαφρυντικῶν νόμων τὴν διατροφὴν καὶ συντήρησιν τῶν κτηνῶν, οὔτε ὁ τύπος ὁ συνεχῶς διαμαρτυρόμενος κατὰ τῶν κακοποιούντων τὰ ζῶα ἀνθρώπων ἀφιέρωσάν ποτε μίαν στήλην των, ἕνα νόμον, μίαν ἰδέαν σωστικὴν ὑπὲρ τῆς τροφοῦ καὶ μορφωτρίας τοῦ αὔριον στρατιώτου, ὑπὲρ τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς τῶν κοινωνιῶν, ὑπὲρ τῆς κόρης καὶ γυναικὸς τοῦ λαοῦ.

Ἐπείγουσα ἐν τούτοις παρίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς παροχῆς εὐρυτέρου σταδίου ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τῆς ἀναλόγου πρὸς τοὺς καταβαλλομένους ὑπὸ τῆς ἐργάτιδος κόπους ἀμοιβῆς καὶ τῆς μορφώσεως καὶ ἠθικοποιήσεών των διὰ τῆς γενικεύσεως ἁπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος Κυριακῶν Σχολείων. Ἀπὸ τετραετίας ὅλης ἀγωνιζόμεθα, γράφομεν, συνηγοροῦμεν ὑπὲρ ἱδρύσεως μιᾶς τοὐλάχιστον ἐπαγγελματικῆς σχολῆς, προωρισμένης νέον καὶ εὐρύτατον νὰ ἀνοίξῃ ὁρίζοντα ἐργασίας διὰ τὴν πενομένην κόρην τοῦ λαοῦ. Δυστυχῶς πάντες οἱ δυνάμενοι ἀδιαφοροῦν, ἀσχολούμενοι βεβαίως εἰς ἄλλα σπουδαιότερα. Ἀπελπισθεῖσαι προβαίνομεν ἡμεῖς αἱ τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου μετ' ἄλλων φιλανθρώπων κυριῶν εἰς ἵδρυσιν τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, ἥτις ἐλπίζομεν, θὰ ἀρχίσῃ λειτουργοῦσα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γενικωτέραν μόρφωσιν τῶν ἐργατίδων διὰ τὸν νόμιμον τῆς ἐργασίας των κανονισμὸν πολλὰ δύνανται νὰ ἐπιτευχθοῦν. Ὀλίγη καλὴ θέλησις, ὀλίγη μελέτη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὀλίγη ὤθησις παρὰ τῶν δυναμένων, ὀλίγη κίνησις ἀστυνομικὴ καὶ χωρὶς δαπάνας, χωρὶς θυσίας ὅλα αὐτὰ κατορθοῦνται. Τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα εἶναι τὰ εὐθηνότερα μορφωτικὰ κέντρα τῆς συγχρόνου παιδεύσεως. Τὸ ἰδικόν μας εἶχε κατὰ τὴν ἵδρυσίν του τὸ ἐλάχιστον κεφάλαιον ὀκτακοσίων περίπου δραχμῶν καὶ δι' αὐτῶν συντηρεῖται τετραετίαν ἤδη, διατηροῦν μάλιστα καὶ ἐπὶ δεκαδράχμῳ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ διδασκάλισσαν τῆς κοπτικῆς.

Ὅλαι αἱ λοιπαὶ διδάσκουσαι, ὅλαι αἱ μορφώνουσαι τὴν ψυχὴν καὶ ἀναπτύσσουσαι τὸ πνεῦμα τῶν ἐργατίδων εἶναι εὐγενεῖς κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῆς πόλεώς μας, μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως ἀναπληροῦσαι τὸ μορφωτικὸν ἔργον τῆς μητρὸς καὶ διδάσκουσαι πρὸς τὰς ἐργατίδας τὰ πρὸς αὐτὰς καὶ τὴν κοινωνίαν καθήκοντά των.

Οὔτε γραμματική, οὔτε συντακτικόν, οὔτε κανόνες καὶ θεωρίαι ἀναπτύσσονται πρὸς τὰ παιδία αὐτά. Ἡμεῖς ὁμιλοῦμεν περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κόρης παρὰ εἰς τὸ πνεῦμά της. Διότι ὁ βίος αὐτῆς εἶναι σειρὰ ἀτελεύτητος ψυχικῶν δοκιμασιῶν. Καὶ ἔχει ἀνάγκην ἠθικοῦ σθένους μᾶλλον καὶ καρτερίας ἢ πνευματικῆς ἀναπτύξεως, ἵνα ἀντιταχθῇ εἰς τοὺς σκοπέλους, οἵτινες ὑψοῦνται πρὸ αὐτῆς ἀνὰ πᾶν βῆμά της, ἵνα μὴ ἀποθαρρυνθῇ καὶ καταπέσῃ.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπεδιώξαμεν νὰ κινήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν εὐτυχῶν συνομηλίκων των, καὶ νὰ συνάψωμεν μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων τοὺς πρώτους τῆς συμπαθείας δεσμοὺς διὰ τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης. Οὕτω διὰ τὴν βράβευσίν των ἀπετάνθημεν καὶ πρὸς μαθητρίας παρθεναγωγείων καὶ πρὸς μικροὺς ἐκ νεαρῶν δεσποινίδων εὐεργετικοὺς συλλόγους. Εἰς τὴν ἐπίκλησίν μας γενναιότατα προσῆλθον ἀρωγοὶ ὁ σύλλογος τῆς Ἀλεξάνδρας, προεδρευόμενος ὑπὸ τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος Ψύλλα καὶ ἡ Φιλόβρεφος Ἀδελφότης ἄγνωστος ἴσως παιδικὴ φιλάνθρωπος ἕνωσις ἀποτελουμένη ὑπὸ τῆς προέδρου δεσποινίδος Κούππα καὶ ὑπὸ τῶν συμβούλων κκ. Ἀλ Καμπᾶ, Μεταξᾶ καὶ Νάζου. Ἀμφότερα τὰ σωματεῖα ταῦτα προσῆλθον ἡμῖν γενναίως ἐπίκουρα, ὡς καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν δύο ἀρίστων τῆς πόλεώς μας παρθεναγωγείων Χίλλ καὶ Σκορδέλη αἱ ἀποστείλασαι ἡμῖν αἱ μὲν τοῦ τελευταίου τριακοσίας δέκα πέντε πήχεις ὑφάσματος, αἱ δὲ τοῦ πρώτου δρ. ἑκατόν, πρὸς ἀγορὰν ἐπίσης φορεμάτων, μετὰ τῆς ἀκολούθου συγκινητικωτάτης ἐπιστολῆς.

Ἀξιότιμος καὶ Σεβαστὴ Κυρία Παρρέν.

Ἡμεῖς αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι τοῦ Παρθ. Χίλλ ἀπεφασίσαμεν νὰ διαθέσωμεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν μαθητριῶν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου τὸ μικρὸν ποσόν, ὅπερ κατὰ τὸ σύνηθες συνάζομεν τὴν τεσσαρακοστὴν διὰ τοὺς πτωχούς. Εὐτυχεῖς δὲ λογιζόμεθα σκεπτόμεναι ὅτι δυνάμεθα, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, νὰ συντείνωμεν εἰς ἀνακούφισιν μικρῶν ἀδελφῶν μας τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, αἵτινες δὲν ἔχουσι δυστυχῶς ὡς ἡμεῖς ἄφθονα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως καὶ ἐκπαιδεύσεως.

Πεπεισμέναι λοιπὸν ὅτι εὐμενῶς θέλετε δεχθῆ τὸ ἐλάχιστον τοῦτο ποσόν, σᾶς τὸ ἀποστέλλομεν σεβαστὴ κυρία ἵνα διαθέσητε αὐτὸ ὡς κάλλιον νομίζητε.

Εὐχόμεθα δὲ εἰς τὰς μικρὰς ταύτας ἀδελφάς μας καλὴν πρόοδον καὶ εὐτυχὲς Πάσχα.

Διατελοῦμεν μετὰ σεβασμοῦ ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ συμμαθήτριαί μας.

Αἱ μαθήτριαι τῶν ἀνωτέρω τάξεων

Λέλα Ζώτου, Κλεονίκη Διαμαντοπούλου, Μαρία Πετυχάκη, Σκεύω Καλοκαιρινοῦ, Φερενίκη Μοάτσου, Gella Λοβέρδου.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Ἐὰν ἐρωτήσητε Ἕλληνα ἀσχολούμενον εἰς ἄλλο ἢ τὰ γράμματα: Γνωρίζεις τὰ ποιήματα τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου; Πιθανῶς θὰ ἀποκριθῇ ἀποφατικῶς· ἀλλ' ἐὰν προσθέσητε: «Πῶς! δὲν ἤκουσάς ποτε τὴν *φυγήν*, τὰ *δύο λουλούδια*, τὸ *παιδὶ κὰτ τὸν χάρον*», ὁ ἐρωτώμενος θὰ ἀνακράξῃ κατηυχαριστημένος ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει: «Ἀ! ἰδικά του λοιπὸν εἶναι»;

Ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος ἔσχε τὴν σπανίαν εὐτυχίαν ν' ἀπολαύσῃ ζῶν ἁπάσας τὰς εὐχαριστήσεις τῆς φήμης, ἄνευ τῶν ἀνιῶν, αἵτινες ἐνίοτε τὴν συνοδεύουσιν. Οἱ στίχοι αὐτοῦ ἐγένοντο γνωστοὶ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, πρὸ τοῦ ὀνόματός του. — Ὁ Τυπάλδος ἔψαλλε διὰ νὰ ψάλλῃ· μόνον τῷ 1856, ἀθορύβως, σχεδὸν ἀκουσίως, συγκατένευσεν ἐπὶ τέλους νὰ δημοσιεύσῃ συλλογὴν τῶν ποιημάτων αὐτοῦ. Πρὸ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν ὁ κ. Βράϊλας ἐν τινι ἄρθρῳ τῆς «Πανδώρας», περιοδικοῦ τῶν Ἀθηνῶν, ἐχαιρέτησε τὸν Ἰόνιον ποιητήν.

«Ἡ ποίησις τοῦ κ. Τυπάλδου», ἔγραφεν ὁ κ. Βράϊλας (ἴδε «Πανδώραν» ἔτος 1869 σελ. 254), «εἶναι ἀπόρροια γνησίας ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, ἐθνικώτατον ἔχουσα χαρακτῆρα, ἐκφράζουσα τὴν ἀλήθειαν τῶν κοινωνικῶν καὶ ἀτομικῶν γεγονότων, ὅτα, χορηγοῦντα τὴν ὕλην εἰς τὴν ποίησιν συναποτελοῦσι τὴν πνευματικὴν αὐτῆς ὑπόστασιν δι' ἐννοιῶν, παθῶν καὶ εἰκόνων καταλλήλων πάντοτε καὶ ἐντέχνως προσηρμοσμένων εἰς αὐτὴν καὶ διὰ ποιητικῆς φράσεως καὶ στιχουργίας, αἵτινες αὐθορμήτως ἐξερχόμεναι ἐκ τῆς ἀενάου καὶ καθαροτάτης πηγῆς τῆς δημώδους ποιήσεως, ἔλαβον διὰ τῶν μελῶν τοῦ ποιητοῦ τὴν ἔντεχνον ἐκείνην ἐπεξεργασίαν, δι' ἧς δύνανται νὰ καταστῶσιν εὐχερὲς καὶ ἐναρμόνιον ὄργανον τῆς μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὁσημέραι ἀναγεννωμένης ἑλληνικῆς ποιήσεως.

Ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ γλῶσσα καὶ ἡ στιχουργία του ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς δημώδους ποιήσεως, ἀλλ' ὁ ποιητὴς τὰς περιβάλλει διὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἐπεξεργασίας ὅπως ἀνυψώσῃ τὴν νεαρὰν ταύτην ποίησιν, τὴν ἀναγεννωμένην μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἰδοὺ ἓν ἐκ τῶν γνωστοτέρων ποιημάτων τοῦ Τυπάλδου:

Τὰ δυὸ λουλούδια.

Μόλις ἔφεγγε τ' ἀστέρι
τῆς αὐγῆς γλυκά, γλυκά,
μόσχους ἔχυνε τ' ἀέρι
'στὴν ὡραία πρωτομαγιά.

Πρὶν ἀρχίσουν τὰ τραγούδια
τὸ ξεφάντωμα, οἱ χοροί,
μέσα 'στ' ἄγκικτα λουλούδια
πρώτη ἐπρόβαλες ἐσύ.

Πρώτη ἐπρόβαλες Μαρία,
καὶ σὲ ἀπάντησα σιμὰ
εἰς τὴν ἔρημη ἐκκλησία
ὅπου ἐπήγαμε συχνά.

Τὰ μαλλιά σου ἐπέφταν πλῆθος
εἰς τὸν κάτασπρο λαιμό,
καὶ σοῦ ἐστόλιζε τὸ στῆθος
ρόδο ὡραῖο παρθενικό.

Μὲ τὸ χέρι 'σὰν τὸ κρῖνο
μοῦ τὸ ἐπρόσφερες γλυκά·
πάρτο, μοῦ 'πες, σοῦ τὸ δίνω·
καὶ μοῦ ἐσπάραξε ἢ καρδιά.

Μέσ' τὸ χρόνιασμα Μαρία,
πάλ' ἐγύρισα ἐδ' ἐκεῖ
εἰς τὴν ἔρημη ἐκκλησία
ὅπου σ' εἶχα πρωτοϊδεῖ.

Ἀλλ' ἀντὶ τὸ οὐράνιο στόμα
τὰ θεῖα βλέμματα νὰ ἰδῶ,
καὶ τ' ἀέριο τὸ σῶμα,
ὡραῖο πλάσμα ἀγγελικό,

Μέσ' τὸ ἀπάτητο χορτάρι
εἶδα ἔρμο, μοναχό,
ἕνα κάτασπρο λιθάρι
μ' ἕνα ὁλόμαυρο σταυρό.

Μαναχὸς μέσ' τὴν ἐρημία
εἰς τὸ μνῆμά σου ἐμπροστὰ
ἐγονάτισα, Μαρία,
καὶ τὸ ἐφίλησα θερμά.

Ἀπὸ τ' ἄνθη ἐκεῖ σπαρμένα
ἔκοψα ἕνα μοναχό,
ἀχνὸ κι' ἄσπρο σὰν ἐσένα,
σὰν ἐσὲ παρθενικό,

καὶ τὸ ἑταίριασα μ' ἐκεῖνο
ὅπου μ' ἔδωκες ἐσύ.
νᾶν τὸ ρόδο μὲ τὸν κρῖνο
πάντα ἐνθύμησι πικρή.

Τόνα σύμβολο θανάτου,
τἄλλο νειότης καὶ εὐμορφιᾶς.
ἡ χαρὰ πάντα ἐδῶ κάτου
ἀδελφὴ τῆς συμφορᾶς.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀρχαίας εἱμαρμένης ἐπικρατεῖ ἐν τῇ μελαγχολίᾳ τοῦ ποιήματος τούτου. Ὅταν ἡ εἱμαρμένη ἡ δεσπόζουσα τῶν Θεῶν, πλήξῃ τινά, ὁ ποιητὴς θρηνεῖ, οὐχὶ ὅπως καταρασθῇ ἢ κάμψῃ τὴν ἀνεξιλέωτον, ἀλλ' ὅπως θρηνήσῃ ἐπὶ τῇ τύχῃ τῶν θνητῶν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ **Εὐφρασία Κετσέα**

Εὐγενεστάτη κυρία Παρρέν,

Πρὸ πολλοῦ σφόδρα ἐπεθύμουν ν' ἀντιποκριθῶ εἰς τὴν πάνυ εὐγενῶς γενομένην ἐπίκλησιν ὑμῶν, ἐπιστέλλουσα ἐντεῦθεν πρὸς τὴν ἀξιόλογον «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» περιγραφὰς περὶ τῆς δράσεως τῆς Ρουμανίδος ἐν γένει, ἰδίᾳ δὲ περὶ τῆς διανοητικῆς, ἠθικῆς καὶ σωματικῆς καταστάσεως αὐτῆς, ὡς καὶ περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἀρχαίων τε καὶ συγχρόνων, τῶν παρὰ τὸν Ἴστρον θηλέων ἀπογόνων τούτων τοῦ Δεκεβάλου, Τραϊανοῦ, Στεφάνου τοῦ μεγάλου, Μιχαὴλ τοῦ ἀνδρείου κλπ. ἀλλὰ δυστυχῶς — καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεύσητε—ἕνεκα λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς μου, δὲν ἔλαβον καιρὸν μέχρι τοῦδε νὰ πραγματώσω τὴν τοιαύτην διακαῆ ἐπιθυμίαν μου, ἄλλως τε καὶ δὲν ἔχω κατορθώσει εἰσέτι νὰ συμπληρώσω τὰς πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένας στατιστικὰς πληροφορίας ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν.

Ἐν τούτοις σήμερον, παρουσιασθείσης εὐκαιρίας, δύναμαι νὰ σᾶς πέμψω κάτι τι, ἄσχετον μὲν πρὸς τὰ ζητούμενα, ὡς ἀνωτέρω, σχετικὸν ὅμως πρὸς τὰς κρατούσας ἰδέας παρὰ τῇ Συντάξει τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», περὶ τοῦ ποία δηλονότι εἶναι καὶ ὁποία δέον νὰ εἶναι ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν σχέσει καὶ παραβολῇ πρὸς ἐκείνην τοῦ ἀνδρός.

Ἐπ' ἐσχάτων περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου σύγγραμμα σπουδαῖον[1]), ἔργον διασήμου νομομαθοῦς καὶ πεπειραμένου κοινωνιολόγου Βέγγου, τοῦ κ. Louis Frank, περὶ οὗ εὔφημον μνείαν ἐποίησεν ἐπανειλημμένως πέρυσιν ἡ ἐν Βρυξέλλαις ἐκδιδομένη ἔγκριτος ἐφημερὶς «Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία», φέρον ἐπιγραφὴν «Essai sur la condition politique de la femme», βραβευθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις νομικῆς σχολῆς (concours Rossi 1891), καὶ πραγματευόμενον ἐν ἐκτάσει τὰ περὶ τῆς ἀστυκῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῆς γυναικός, δι' ἐπιχειρημάτων δὲ ἰσχυρῶν καὶ πειστικῶν ὑπερασπίζον τὰ παρὰ πολλῶν, καὶ δὴ ἰσχυόντων, παραγνωριζόμενα δικαιώματα τοῦ θήλεος γένους ἐπὶ ἀποκλειστικῇ ἀφελείᾳ τοῦ ἄρρενος.

Γνωρίζουσα, ἐρίτιμος Κυρία, τὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἰδέας ὑμῶν, ὡς ἀναγινώσκουσα τακτικῶς καὶ προσεκτικῶς τὴν ὑμετέραν ἀξιανάγνωστον ἐφημερίδα, καὶ συμμεριζομένη αὐτὰς σχεδὸν καθολοκληρίαν, ἔκρινα πρόσφορον νὰ μεταγλωττίσω καὶ μετενέγκω εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» τὰ συμπεράσματα, τοὐλάχιστον, τῆς ἐμβριθοῦς ταύτης πραγματείας, ὅπως δι' αὐτῆς τὰ καταστήσω γνωστὰ εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον.

Προλαμβάνω ὅμως, ἐκ τῶν προτέρων, νὰ συστήσω εἰς τὴν ἀναγνώστριαν καὶ τὸν ἀναγνώστην, πρὸς πρόληψιν πάσης παρεξηγήσεως, ὀλίγην προσοχήν, ἵνα μὴ αἴφνης ἐκ τοῦ νεοφανοῦς τίτλου καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν πρώτων γραμμῶν ταραχθῇ καὶ ἀνησυχήσῃ, ἀλλ' ἄνευ προκαταλήψεως καὶ μὲ ψυχραιμίαν ἀναγνώσῃ ἐπισταμένως τὸ δημοσιευόμενον ἀπόσπασμα τῆς εἰρημένης βίβλου μέχρι τέλους, καὶ ἔπειτα ἂς σκεφθῇ καὶ ἂς κρίνῃ περὶ τῶν διαλαμβανομένων νεωτερισμῶν· δὲν ἀμφιβάλλω δέ, ὅτι θὰ συμφωνήσῃ πληρέστατα πρὸς ἡμᾶς Ἡ προτεινομένη βαθμιαία βελτίωσις καὶ προαγωγὴ τῆς γυναικὸς καὶ ἔλλογος καὶ δικαία καὶ δυνατὴ εἶναι, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ διὰ μιᾶς καὶ πανταχοῦ, ἀλλ' ἠρέμα καὶ κατὰ μικρόν, ὡς καὶ ὁ συγγραφεὺς γνωματεύει, καὶ ἐφ' ὅσον καὶ ὅπου ἡ διανοητικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις τῆς κοινωνίας ἑκάστης φυλῆς τὸ ἐπιτρέπουσι. Τοιοῦτόν τι ὑπαγορεύει, ἄλλως, καὶ ὁ φυσικὸς νόμος τῆς ἐξελίξεως τῶν ὄντων· οὐδεὶς δὲ βεβαίως δύναται ν' ἀνακόψῃ τὸ ἀκατάσχετον ρεῦμα τῆς προόδου.

Ἀλλ' ἀφήσωμεν ἤδη τὰς ἡμετέρας κρίσεις καὶ δώσωμεν πλέον τὸν

---

1) Paris, Arthur Rousseau, éditenr, 14, rue Soufflot.

λόγον εἰς τὸν διαπρεπῆ συγγραφέα· παρακολουθήσωμεν δὲ αὐτὸν μόνον εἰς τὰ κυριώτερα μέρη (διότι ἀτυχῶς τὰ στενὰ ὅρια μικρᾶς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος δὲν ἐπιτρέπουσι πλειότερον) τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν "L'evolution vers l'égalité des sexes,, κεφαλαίου τῆς βίβλου αὐτῶν, ἔνθα συνοψίζονται σχεδὸν αἱ σκέψεις καὶ τὰ συμπεράσματά του.

ΜΕΛΕΤΗ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Προϊοῦσα ἐξέλιξις πρὸς τὴν ἰσότητα τῶν φύλων.

Α'.

Πρόδηλος τάσις δεικνύεται παρὰ τοῖς λαοῖς πρὸς τὴν ἰσότητα τῶν φύλων. Ἡ ἰσότης αὕτη ἀποτελεῖ τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ βελγικοῦ ἀστυκοῦ κώδηκος καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐν νομίμῳ ἡλικίᾳ ἀνύπανδρον γυναῖκα. Οἱ Ἀγγλο-σαξωνικοὶ λαοὶ καὶ οἱ Ρωσσικοὶ ἐφάνησαν εἰς τοῦτο πλέον ἡμῶν προκεχωρημένοι. Ἐθέσπισαν οὗτοι τὴν πλήρη ἀστυκὴν ἱκανότητα καὶ τῆς ὑπάνδρου γυναικός.

Ὅθεν ἡ ἱστορία τῆς δικαστικῆς νομοθεσίας δεικνύει ἡμῖν, ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῶν ἀτόμων οὐδέποτε οὐσιαστικῶς διαφέρει τῆς ἰδιωτικῆς αὐτῶν καταστάσεως. Δυσκόλως δὲ δύναται νὰ γίνῃ παραδεκτόν, ὅτι τάξις προσώπων, ἀστυκῶς ἱκανῶν, χαιρόντων πλήρη τ'ἀστυκὰ δικαιώματα, δύνανται νὰ μίνωσιν ὑφιστάμενα ἀπόλυτον πολιτικὴν στέρησιν· ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα, κύρια τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τῆς περιουσίας των, ἱκανὰ νὰ ἐκλέγωσιν ἐλευθέρως ἐντελοδόχον διὰ τὴν διαχείρησιν τῶν ἰδιωτικῶν αὐτῶν ὑποθέσεων, δύνανται νὰ ὦσιν ἐν τούτοις αὐθεντικῶς καταδεδικασμένα ὡς ἀνίκανα νὰ διακρίνωσι τὰς ἰδιότητας ἑνὸς ἐντολοδόχου, ἐπιφορτισμένου τὴν ἐποπτείαν καὶ μέριμναν ἐφ' ὅλων τῶν γενικῶν συμφερόντων. Βάσις τῆς ἐξασκήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἶνε ἡ κατοχὴ τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων. Ἀφ' ἧς δὲ στιγμῆς ὁ πολιτικὸς κώδηξ κατήργησε τὰ προνόμια τῆς ἀρρενότητος καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ἀστυκὴν ἐλευθερίαν τῆς γυναικός, ἔκτοτε ἐγένετο τὸ πρῶτον βῆμα ἐν τῇ ὁδῷ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικός. Ἡ πολιτικὴ ἄρα ἰσότης τῶν φύλων φαίνεται ἡμῖν ὡς μοιραία συνέπεια καὶ ὡς ἀναπόφευκτον πόρισμα τῆς ἀστυκῆς ἰσότητος.

Ἐὰν ἐν Ρώμῃ ἡ γυνὴ εὑρέθη πάντοτε ἐστερημένη τῶν δικαίων καὶ τῶν προνομίων τοῦ πολίτου, τοῦτο συνέβη διότι αὕτη ὑπῆρξεν ἀνίκανος ἀστυκῶς, τεθειμένη ὑπὸ αἰωνίαν ἐπιτροπείαν. Τοὐναντίον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ, ἔνθα ἔχαιρεν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν καὶ ἐτήρει τὴν διοίκησιν τῶν ὑπαρχόντων αὐτῆς, τὴν βλέπομεν κεκτημένην δικαίωμα παρεμβάσεως εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις καὶ κατέχουσαν τὸν θρόνον τοῦ Κράτους. Ὑπὸ τὸ φεουδαλικὸν σύστημα ἡ γυνή, ἥτις εἶναι ὑπὸ τὴν ἔποψν τοῦ ἀστυκοῦ δικαιώματος ἴση τῷ ἀνδρί, διανέμεται μετ' αὐτοῦ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν καὶ δύναται νὰ ἐξασκῇ τὴν πλήρη κυριαρχίαν. Ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον δὲ σύστημα διάφοροι δὲ κατηγορίαι ἀτόμων, ὡς οἱ κωμῳδοί, οἱ προτεστάνται οἱ Ἰουδαῖοι, ἐστερημένοι τῆς ἰδιότητος τοῦ πολίτου, δὲν ἔχαιρον οὐδὲν εἶδος δικαίου, εἴτε ἰδιωτικοῦ, εἴτε δημοσίου. Οὕτω λοιπόν, κατὰ γενικὸν κανόνα, ἐπιτρέπεται νὰ βεβαιώσῃ τις, ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῶν προσώπων οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν αὐτῶν κατάστασιν.

Ὅταν, ἀφ' ἑτέρου, ἐξετάζομεν τὰς φάσεις τῆς ἐξελίξεως τοῦ δικαίου καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν οἰκογενειακῶν θεσμῶν· ὅταν ἀνακαλοῦμεν εἰς τὴν μνήμην μας τὰ διαδοχικὰ στάδια, δι'ὧν διῆλθεν ἡ κατάστασις τῶν γυναικῶν, αἵτινες, ἐξηυτελισμέναι ἐν ταῖς ἀρχεγόνοις φυλαῖς εἰς βαθμὸν ἀχθοφόρων ζώων, εἶτα διά τινος βελτιώσεως τῆς θέσεώς των μεταφερθεῖσαι εἰς τὴν κατάστασιν τῆς δουλείας, βραδύτερον δὲ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ πρωτότοκοι θυγατέρες τοῦ ἀνδρός, καὶ ἔπειτα ἀνήλικοι, ὑφιστάμεναι τὸ βάρος τῆς διαρκοῦς ἀνικανότητος ἔφθασαν εἰς θέσιν ὅπως ἐπὶ τέλους ἀποβῶσι καθ' ὅλα ὅμοιαι πρὸς ἡμᾶς, μάλιστα ἐν τῷ γάμῳ, τόσον ὥστε νὰ τὰς ἀνακηρύξωσιν ὡς τοιαύτας οἱ σύγχρονοι νόμοι τῆς Ρωσσίας καὶ τῶν ἀγγλο-σαξωνικῶν ἐθνῶν· ὅταν ποιοῦμεν μετὰ τῆς ἀμεροληψίας τῆς ἐπιστήμης τὴν ἀνάλυσιν τῆς τοιαύτης ἐξελίξεως, δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ νομικὴ κατάστασις τῆς γυναικός, τοιαύτη οἵαν κατέστησαν οἱ ἡμέτεροι νόμοι, εἶναι ἡ πρέπουσα, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη κατάστασις εἶναι τὸ τελευταῖον βῆμα τῆς μακρᾶς ἐξελίξεως, τῆς συντελεσθείσης ἕως ἐδώ, καὶ ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὸ τέλειον, ἀναλλοίωτον, ὅπερ δὲν δύναται ποτὲ νὰ τροποποιηθῇ.

Τοῦρνο-Μαγουρέλι

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Παρνασσία**

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΑΒ'.

Εἶχον σχεδὸν λησμονήσει τὴν μεγάλην λεωφόρον τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Μέγαρον τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἐν ᾧ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα τόσας ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις εἶχον αἰσθανθῆ ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες τοῦ αἰῶνος τούτου διὰ τοῦ γιγαντείου συνεδρίου των τοιοῦτον πρωτοφανὲ εἰς τὰ τοῦ κόσμου χρονικὰ κατήγαγον θρίαμβον.

Τὰ Συνέδρια ἐν τούτοις ἐκεῖ διεδέχοντο ἄλληλα καὶ ὁ κόσμος τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν γραμμάτων ὁ συγκεντρωθεὶς ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ ταύτῃ μεγαλουπόλει ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς γῆς εἰργάζετο ἀνενδότως εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο τῶν μουσῶν ἐνδιαίτημα ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἶχον δώσει ἐκεῖ συνέντευξιν μετὰ φίλης μου ἰατροῦ, παρ' ἧς εἶχον ζητήσει σημειώσεις τινὰς στατιστικάς, ἀναγομένας εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν Ἀμερικῇ γυναικῶν ἰατρῶν. Κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἀκριβῶς τὸ ἰατρικὸν Συνέδριον ἐτέλει τὰς ἐργασίας του, καὶ εὐχαρίστως ἐδράχθην τῆς προφάσεως τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἵνα καὶ ἐγὼ παρευθὺ εἰς μίαν τῶν συνεδριάσεων τούτων. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν Κολόμβου εἶχον συναθροισθῆ περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἰατροί. Ἐκ τούτων χίλιοι διακόσιοι ἄνδρες καὶ χίλιαι ὀκτακόσιαι γυναῖκες. Θὰ συμπεραίνητε ἴσως ὅτι αἱ κυρίαι αὗται ἐκάπνιζον ἢ ἔφερον ὀμματοϋάλια ἢ ἦσαν περιβεβλημέναι ἰδιοτρόπους ἐνδυμασίας ἢ ὅτι ὁ τρόπος καὶ ἡ στάσις καὶ τὸ ὕφος καὶ ἡ φωνή των ἐνεῖχόν τι τὸ ἰδιόρρυθμον καὶ ἐκκεντρικόν.

Οὐδὲν ἐξ ὅλων τούτων. Ἦσαν ἁπλούστατα νέαι γυναῖκες αἱ πλεῖσται, εὐειδεῖς, κομψαί, γυναῖκες καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, μὲ ἐξιδιασμένην τινὰ περὶ τοὺς τρόπους ἀβρότητα, μὲ γλυκὺ καὶ μειλίχιον ὕφος, μὲ ὡραίας καὶ φιλοκάλους ἐνδυμασίας, αἱ πλεῖσται ἔγγαμοι μετὰ τῶν συζύγων των ἰατρῶν ἐπίσης.

Ὅλαι εἶχον ἀνὰ χεῖρας μεγάλα χαρτοφυλάκια καὶ ἐκράτουν στενογραφημένας σημειώσεις ἐπὶ τῶν γενομένων συζητήσεων καὶ ἀγορεύσεων. Εἰς ἐκ τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν καθηγητῶν εἶχε τὸν λόγον. Ὡμίλει περὶ διφθερίτιδος, περὶ τῶν διαφόρων παρατηρήσεων καὶ πειραμάτων του ἐπὶ τῆς νόσου ταύτης. Καὶ συνεπέρανε: *δυστυχῶς, οὐδὲν κατώρθωσα μεθ' ὅλας τὰς νυχθημέρους μελέτας μου, μεθ' ὅλους τοὺς κόπους...*

Ἐδῶ τὸν διέκοψε νεαρὰ γυνή, ἰατρὸς τῶν παιδικῶν νοσημάτων: Δὲν πρέπει, τῷ εἶπε, οὔτε σεῖς νὰ χάνητε τὸ θάρρος σας, οὔτε ἡμᾶς νὰ ἀπελπίζητε. Εἰς τὸ λεξικὸν τῶν ἐπιστημόνων δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ λέξις: *ἀδύνατον*. Διότι διὰ τῆς ἐπιστήμης τὰ πάντα εἶναι δυνατά.

Καὶ ζητήσασα τὸν λόγον ἐξέθηκε τότε τὰ πορίσματα τῶν ἰδικῶν της μελετῶν ἐπὶ τῆς νόσου ταύτης. Πάντες τὴν ἤκουσαν μετὰ προσοχῆς, πάντες ἐσημείουν τὰς παρατηρήσεις της, πάντων τὰ πρόσωπα ἐφαίνοντο ἀναζωογονούμενα ἐκ τῆς ἐλπίδος προσεχοῦς, βεβαίας ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ δολοφόνου τῆς νόσου ταύτης μικροβίου, χάρις εἰς τὴν πεποίθησιν τὴν ἰσχυρὰν καὶ τὴν δύναμιν, μεθ' ἧς συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς καὶ μεγάλης καὶ ἀκαταβλήτου ἰσχύος τῆς ἐπιστήμης. Δὲν βραδύνει, εἶπε, περαίνουσα, νὰ ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν δὲν θὰ ὑπάρχῃ νόσος ἀνίατος, καθ' ἣν πανίσχυρος ἡ ἐπιστήμη θὰ πατάξῃ ἀνιλεὴς τὸν θάνατον, τὸν προώρως καὶ ἀδίκως δεκατίζοντα τὴν ἀνθρωπότητα, τὸν κατασυντρίβοντα τόσας μητρικὰς πολυπαθεῖς καρδίας, καὶ δηλητηριάζοντα ἀνηλεῶς τόσα ῥόδινα τῆς νεότητος ὄνειρα.

Ταύτην διεδέχθη ἐπὶ τοῦ βήματος μεσῆλιξ κυρία, ἰατρὸς ἑνὸς τῶν μεγαλητέρων νοσοκομείων τοῦ Σικάγου. Αὕτη ἀνέγνωσε στατιστικὴν τῶν ὑπὸ γυναικῶν ἰατρῶν θεραπευομένων καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἀσθενῶν, δωρεάν. Καὶ ἀπέδειξε διὰ στατιστικῶν σημειώσεων ἀκριβεστάτων τοῦ ἐπισκεπτολογίου τῶν γνωστοτέρων ἰατρῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅτι αἱ μὲν γυναῖκες διαθέτουσι τὸ ἥμισυ ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας των εἰς ἐπισκέψεις καὶ θεραπείαν πτωχῶν δωρεάν, ἐνῷ οἱ ἄνδρες μόνον δύω ὥρας ἐξ ἑκάστης ἡμέρας.

Οἱ κύριοι ἤρχισαν νὰ γελοῦν. *Μήπως πλανῶμαι; μήπως αἱ πληροφορίαι μου εἶναι ἀνακριβεῖς;* ἠρώτησεν ὁ ῥήτωρ.

Εἷς κύριος ἠγέρθη τότε. Ἔχετε πληρέστατα δίκαιον. Εἶσθε φιλανθρωπότεραι ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἔτι.

Ὅπερ ἀποδεικνύει, ἀντεῖπεν ἐκείνη, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν μετέβαλε ποσῶς τὰ γυναικεῖα αἰσθήματά μας, ἀλλ' ὅτι δι' αὐτῆς κατορθοῦμεν νὰ τὰ χρησιμοποιῶμεν πρὸς ὠφέλειαν τῆς ἀνθρωπότητος. Πρὶν νὰ γίνω ἰατρὸς συνέπασχον, συνεπάθουν τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς πάσχοντας. Ἀλλὰ ἡ συμπάθειά μου δὲν τοὺς ὠφέλει διόλου, διότι οὔτε χρήματα ἰδικά μου εἶχον ἵνα τοὺς βοηθήσω, οὔτε γνώσεις, ἃς νὰ χρησιμοποιήσω ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐνῷ τώρα εἶμαι εὐτυχεστέρα ἐκ τῆς ἀνακουφίσεως ἣν παρέχω εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς μου, παρὰ ἐκ τῶν δολλαρίων, ἅτινα καθ' ἑκάστην εἰσπράττω παρὰ τῶν πλουσίων.

Καὶ ἡ οἰκογένειά σας, ἀντεῖπεν μὲ ξενικὴν προφορὰν Ἱσπανὸς ἰατρός, εἶνε ἐπίσης εὐτυχής;

Παρακαλῶ τὸν σύζυγόν μου νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ, εἶπεν ἡ κυρία στρεφομένη πρὸς νέον ἄνδρα, ὅστις ἠγέρθη ἐν προφανεῖ συγκινήσει.

Θὰ σᾶς εὐχηθῶ ὁμοίαν εὐτυχίαν, κύριε, πρὸς τὴν ἰδικήν μου καὶ πρὸς τὴν τῶν τέκνων μου. Ἵνα μάλιστα λάβητε πλήρη ἰδέαν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου γυναικὸς ἰατροῦ σᾶς προσφέρω φιλοξενίαν εἰς τὸν οἶκόν μου ἐπί τινας ἡμέρας. Σᾶς παραλαμβάνομεν μάλιστα μαζή μας ἀμέσως, ἵνα μὴ ὑποθέσητε ὅτι θὰ κάμωμεν ἰδιαιτέραν προετοιμασίαν δι' ὑμᾶς.

Καὶ τότε, εἶπε, κυρία τις γνωστὴ βεβαίως τῆς ῥήτορος, θὰ μᾶς εἴπητε τὴν γνώμην σας περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν γυναικῶν ἰατρῶν, τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου μας».

Ἤμην ἐνθουσιασμένη. Ἀνεμνήσθην πάραυτα τὴν ὡραίαν ἐντύπωσιν, ἣν μοὶ ἐνεποίησεν ὁ περικαλλὴς οἰκίσκος τῆς δοκτορέσσης φίλης μου, καὶ ἐφανταζόμην τὴν δυσάρεστον θέσιν τοῦ Ἱσπανοῦ, ὅστις μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἠναγκάζετο μετανοῶν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πλάνην του καὶ νὰ ζητήσῃ δημοσίᾳ συγγνώμην παρὰ τῶν κυριῶν ἰατρῶν, αἵτινες ἐν τοιαύτῃ πλειονοψηφίᾳ εὑρίσκοντο ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ.

Μεθ' ὅλην τὴν εὐχαριστησιν, ἣν ἠσθανόμην ἐδῶ ἠναγκάσθην νὰ ἐξέλθω τῆς ἀπεράντου αἰθούσης βαδίζουσα ἀψοφητεὶ καὶ νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν Ἔκθεσιν, ἔνθα ὁ σύζυγός μου μετὰ φίλης μου οἰκογενείας μὲ ἀνέμενον διὰ τὸ πρόγευμα.

Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι τὸ Τουρκικὸν ἑστιατόριον μὲ τὴν Ἑλληνικὴν μαγειρικήν του καὶ τὰ πολλὰ δολλάριά του δὲν μᾶς εἶλκυε πλέον, καὶ ὅτι εὕρομεν γευστικώτατον τὸ ἐξ ὀπτοῦ κρέατος γεωμήλων τηγανιτῶν καὶ φραουλῶν πρόγευμά μας, τὸ ὁποῖον ἐλάβομεν εἰς ὑπόγειον ἑστιατόριον, στεγοκεκαλυμμένον ἐκ κρυσταλλίνων κατόπτρων.

Μικρὰ ἀτμάκατος, κομψή, πολυτελής, σημαιοστόλιστος ἐστάθμευε πρὸ τῆς πρώτης ἀποβάθρας, ἣν ἀπηντήσαμεν ἐξερχόμενοι τοῦ ἑστιατορίου. Δι' ἑνὸς βλέμματος συνενοήθημεν ὅλοι. Τὸ τελευταῖον τῆς ἀναχωρήσεώς της σύριγμα ἤχει, ὅταν ἐλάβομεν τὰς θέσεις μας ἐν αὐτῇ.

Θὰ διεπλέομεν οὕτω ὅλα τὰς μεγάλας πλωτὰς ἀρτηρίας τῆς Ἐκθέσεως, τὰς ὁποίας ἀνέκοπτον ἀνὰ διαστήματα γραφικώτατα δασύλλια, σχηματίζοντα γεφύρας ὑπὲρ τὰς κεφαλάς μας. Οὕτω ἐν διαστήματι ἡμισείας ὥρας θὰ περιηρχόμεθα ἐν ναυσιπλοΐᾳ διασκεδαστικῇ ὅλην τὴν Ἔκθεσιν καὶ θὰ ἐθαυμάζομεν ἐν ἀναπαύσει καὶ ἡσυχίᾳ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ γραφικὸν θέαμα τῶν διαφόρων παλλεύκων, ὡς μαρμαροκτίστων μεγάρων, μὲ τοὺς ἀρχαιοπρεπεῖς ρυθμούς των καὶ τὰ πολίστηλα πρόστοα καὶ τὴν ἐπ' ἄπειρον ποικίλλουσαν εἰκόνα τῆς περιβαλλούσης αὐτὰ χλωρίδος.

Μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἠδυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἀρτίαν καὶ γενικὴν ἰδέαν τῆς Ἐκθέσεως, ἵνα μετὰ ταῦτα δυνηθῶμεν νὰ κανονίσωμεν τὰς ἐπισκέψεις μας εἰς ἕν ἕκαστον ἐκ τῶν κυριωτέρων μεγάρων αὐτῆς. Ἡ ἀτμάκατός μας ἐξεκίνησεν ἀπὸ τῆς πρὸ τοῦ Γυναικείου Μεγάρου μεγάλης λίμνης, ἐξ ἧς ἡ θέα αὐτοῦ ἀπέβαινεν ἀληθῶς μαγευτική. Ὑψηλότερα ὑμῶν κείμενον, ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς ἐκεῖ ἀνωφερείας τοῦ ἐδάφους, ὡμοίαζε πρὸς παλάτιον Ἀραβικῶν μύθων, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα αἱ νύμφαι καὶ αἱ νηρηίδες διὰ μικρᾶς τοῦ μαστιγίου των κινήσεως ἐξήγαγον ἐκ τοῦ βάθους τῶν ὑδάτων, καὶ ἐν ᾧ στολισμοὶ καὶ κόσμοι ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ἀποτελοῦνται.

Προέβλεπον ἄρα οἱ Μαυριτανοὶ καὶ οἱ Ἄραβες τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων, ἐν τῇ θερμῇ καὶ ζωηρᾷ μεσημβρινῇ φαντασίᾳ των, τὴν εἰς τὸν αἰῶνά μας ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῆς γυναικός, ὅταν ἔπλαττον τοὺς μύθους των; Ἡ ἀληθῶς καὶ πρὸ ἡμῶν εἰς ἀγνώστους ἰδικάς των φυλὰς ἡ γυνὴ τόσον ὑ-

πῆρξε πανίσχυρος καὶ κραταιά, ὥστε τὰ πάντα νὰ δύναται, τὰ πάντα νὰ κατορθοῖ διὰ τῆς ἀπείρου ἰσχύος καὶ ἐπιρροῆς της ; Καὶ οὕτω ἐξ ἀρχαίας παραδόσεως νὰ ἀποδίδηται αὐτῇ ἡ τῆς μαγίσσης γοητευτικὴ δύναμις ;

Προφητεία ἢ παράδοσις, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ αἰὼν τῆς μαγικῆς δυνάμεως εἶναι ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ ἐν Ἀμερικῇ, καὶ ὅτι τὸ θαυμάσιον τοῦτο μέγαρον τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἐργασίαν, τὴν τέχνην, τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις, τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸν πλοῦτον τῆς γυναικὸς ἀποκλειστικῶς, εἶναι τὸ περιφανέστερον τεκμήριον τῆς ἀκαταγωνίστου δυνάμεως ταύτης.

Ἀλλ' ἡ ἀτμάκατος, διασχίζουσα ἀψοφητεὶ τὸ ἤρεμον καὶ ὡς ἐν μεταμεσημβρινῇ ἀναπαύσει ἀκινητοῦν ὕδωρ, ἀφῆκε πολὺ ὀπίσω μας τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο τῶν ὀνείρων καὶ ρεμβασμῶν μου. Τὸ μέγαρον τῆς φυτοκομίας καὶ ἀνθοκομίας, ἐν ᾧ περικλείονται εἰς ὀκτὼ ἀπέραντα θερμοκήπια καὶ εἰς μεγάλας ἀσκεπεῖς ἐκτάσεις ὅ,τι παρέχει τέλειον καὶ μυροβόλον ἡ χλωρὶς τῶν δύο κόσμων, ὑψοῦται ἤδη ἐπιβάλλον πρὸ ἡμῶν. Ἐὰν μόνη ἡ ἀξία τοῦ κτιρίου τούτου ἀνῆλθεν εἰς ἓν ἑκατομμύριον καὶ ἑπτακοσίας χιλ. φράγκων, δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ τὴν μυθώδη ἔκτασιν καὶ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν πλοῦτον τῆς οἰκοδομῆς.

Ἀλλ' ἡ ἀτμάκατος τρέχει συρίζουσα καὶ δὲν μᾶς δίδει καιρὸν οὔτε ἁπλῆν σκιαγραφικὴν ἰδέαν νὰ ἀποκομίσωμεν ἀπὸ τῆς θέας αὐτοῦ. Κάμνομεν ἤδη τὸν γῦρον τῆς Wooded Island, τῆς ροδίνης αὐτῆς νησίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑψοῦται περίκομψον Ἰαπωνικὸν περίπτερον, πλαισιούμενον φιλαρέσκως ὑπὸ τῶν ὡραιοτέρων καὶ σπανιωτέρων ἀνθέων τῶν τροπικῶν. Καὶ ἰδοὺ προβάλλει τὸ μέγαρον τῶν μεταφορῶν καὶ συγκοινωνιῶν, βαρύ, ὀγκῶδες, μὲ θολωτὸν κέντρον, ὑψούμενον εἰς ἑξήκοντα μέτρων ὕψος, μὲ σειρὰν ἀλλεπαλλήλων χρυσῶν ἀψίδων ἐπὶ τῆς προσόψεως, μὲ ὁλόχρυσον τὴν μεγάλην θύραν τῆς κεντρικῆς εἰσόδου, μὲ πληθώραν ἀναβρυτηρίων ὑπὸ τὰς ἀψίδας καὶ μὲ σειρὰν ἀγαλμάτων εἰς φυσικὸν μέγεθος, παριστώντων τοὺς διασημοτέρους ἀνὰ τὸν κόσμον ἐφευρέτας καὶ ἐπινοητὰς τῆς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν συγκοινωνίας.

Μετὰ καμπύλην καὶ στροφὴν πρὸς τὰ δεξιὰ διερχόμεθα πρὸ τοῦ μεγάρου τῶν μεταλλείων, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ δὶς μέχρι τοῦδε ἐπεσκέφθημεν, μᾶς ἐφάνη ὡς νὰ ἐβλέπομεν διὰ πρώτην φοράν. Καὶ ἀληθῶς οὔτε αὐτὸ τὸ ἐπὶ τῆς κυρίως εἰσόδου κολοσσιαῖον γυναικεῖον ἄγαλμα, τὸ φέρον Ἑλληνικὸν ἔνδυμα καὶ κρατοῦν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς λυχνίαν καὶ διὰ τῆς ἑτέρας σκαπάνην δὲν εἴχομεν παρατηρήσει. Παριστᾷ ἡ γυνὴ αὕτη τὴν πολύτιμον βιομηχανίαν τῶν μετάλλων, τῶν περικλεισμένων ἐν θαυμασίᾳ ἐξελίξει εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὁποίου ἐδαπανήθησαν ἓν ἑκατομμύριον κοιλὰ σιδήρου μόνον καὶ χάλυβος.

Ἀλλ' αἴφνης τὸ τέως ἥσυχον ὕδωρ ἀρχίζει ἀποτόμως νὰ συνταράσσηται καὶ ἡ μικρὰ ἀτμάκατός μας νὰ χάνῃ τὴν ἰσορροπίαν της. Ὁ οὐρανὸς φαιὸς πρὸ ὀλίγου γίνεται κατασκότεινος, τὰ νέφη τρέχουν ἐπ' αὐτοῦ ὁρμητικὰ καὶ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῆς ἀποτόμου, βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ κεραυνοὶ καὶ βροχὴ ῥαγδαία, ὡσεὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνοίγοντο. Τόσον ταχέως, τόσον ἀποτόμως ἔγειναν ὅλα αὐτά, ὥστε μόλις ἐπροφθάσαμεν νὰ ἀποβιβασθῶμεν πρὸ τοῦ μεγάρου τῶν μεταλλείων καὶ ζητήσωμεν ἄσυλον ὑπὸ τὴν στέγην του.

Ἀλλ' ἡ βροχὴ ηὔξανεν καὶ ἡ περαιτέρω διαμονὴ εἰς τὴν Λευκὴν Πόλιν ἀπέβαινεν ἀδύνατος. Τὸ μέγαρον τῶν μεταλλείων ἀπεῖχε τοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκθέσεως ἡμίσειαν ὥραν. Μεθ' ὅλην τὴν τελειοποίησιν τῶν μέσων τῆς μεταφορᾶς, ἅτινα παρὰ τὸ πλευρόν μας περιέκλειε ὡς σκληρὰν εἰρωνίαν τὸ μέγαρον τῆς συγκοινωνίας, μόνον διὰ χειροκινήτων μικρῶν ἁμαξίων, συρομένων ὑπὸ ἀχθοφόρων, ἠδυνάμεθα νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν σταθμόν.

Οὕτω περίβροχοι μέχρι τῶν κοκκάλων, δύσθυμοι ἐν συνεχεῖ μεμψιμοιρίᾳ καὶ ὑπὸ συνοδείαν βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἀποτυφλωτικῶν, ἐν πλήρει τέλος τῆς φύσεως ἀναστατώσει ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμόν, μὲ κόμιστρα ἀνερχόμενα εἰς δύο δολλάρια δι' ἕκαστον, καὶ μὲ πλήρη ἀπογοήτευσιν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἣν ἐν τούτοις τόσον ἀκριβά, ἀντὶ ἑπτὰ ὅλων δολλαρίων ἐπληρώσαμεν.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Β'.

Τὸ ζήτημα τῆς διατηρήσεως τοῦ δέρματος εἶναι στενῶς συνδεδεμένον μὲ τὴν σωματικὴν καθαριότητα. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ μόρφωσίς μας ὑστερεῖ πολύ. Τὸ πρόσωπον εἶναι ἀντικείμενον μυρίων φροντίδων καὶ προφυλάξεων, διότι φαίνεται. Ἐνῷ τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον κρύπτεται εἶναι συχνότατα πολὺ παρημελημένον.

Τὸ λουτρόν, ἢ τοὐλάχιστον τὸ καθημερινὸν πλύσιμον ὁλοκλήρου τοῦ σώματος εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος διὰ τὴν ὑγείαν καὶ ἀνθηρότητα τῆς δερματικῆς ἐπιφανείας μας. Συνήθως αἱ πλεῖσται ἐξ ἡμῶν φοβοῦνται τὰ ψυχρὰ λουτρά, τὰ ποικίλλοντα ἀπὸ τοῦ 0—25 βαθμ. Τὰ θεωροῦν ὡς σκληρύνοντα τὸ δέρμα, καὶ παρακωλύοντα τὴν ἄδηλον διαπνοήν. Ὅλαι αὐταὶ εἶναι θεωρίαι νεκραί. Ὄχι μόνον δὲν βλάπτει τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ θεραπεύει μεγάλην πληθὺν δερματικῶν παθήσεων, συμφυῶν εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἑκάστης. Αἱ ἀσθενικαὶ νεάνιδες, αἱ λυμφατικῆς καὶ χοιραδικῆς κράσεως, αἱ ὑπερσάρκοι ὥριμοι γυναῖκες, αἱ ἀρθριτικαί, αἱ πάσχουσαι ἐκ λιθιάσεως, αἱ νευρικαί, αἱ ὑστερικαί, αἱ δυσπεπτικαὶ διὰ καθημερινῶν ψυχρῶν λουτρῶν βελτιοῦσι τὴν ἐν γένει ὑγείαν των καὶ τὴν τοῦ δέρματός των.

Ἀλλ' ἰδίᾳ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ τονόνει καὶ ζωογονεῖ τὸ δέρμα, διατηρεῖ τὴν ἀνθηρότητα καὶ ἐλαστικότητα αὐτοῦ, ἢ ἀποδίδει αὐτὴν ἐκλιποῦσαν. Ἀναφέρουσι μέγαν ἀριθμὸν ὡρίμων γυναικῶν, αἵτινες εἰς πολὺ προβεβηκυῖαν ἡλικίαν διετηροῦντο νεώταται χάρις εἰς τὴν διὰ τοῦ ψυχροῦ ὕδατος δίαιταν. Αἱ πάσχουσαι ὅμως ἐξ ἰδίων δερματικῶν νοσημάτων ἢ ἐκ καρδιακῶν τοιούτων, ἃς ἀποφεύγουν τὰ ψυχρὰ λουτρά.

Τὸ ψυχρὸν λουτρὸν λαμβανόμενον ὡς douche εἶναι κατ' ἐξοχὴν ὠφέλιμον. Ἀλλὰ καὶ ἐντὸς λουτῆρος βυθίζομεν διὰ μίαν στιγμὴν τὸ σῶμά μας, καὶ ἐνίοτε διὰ ψυχρᾶς σαπωνάδας καθαρίζομεν χωρὶς ὅμως νὰ εἴμεθα βυθισμένοι ἐν αὐτῷ. Ὁ τρόμος τῶν ψυχρῶν λουτρῶν ποικίλλει ἐπ' ἄπειρον, ἀπὸ τοῦ σπόγγου καὶ τῆς σινδόνης μέχρι τοῦ λουτῆρος.

Ἀλλὰ λουτρὸν καθαριότητος εἶναι ἰδίως τὸ χλιαρόν, τὸ ὁποῖον ὅμως βλάπτει πᾶσαν γυναῖκα ἀναιμικὴν καὶ πολὺ ἀδύνατον. Ὅταν γίνεται καθ' ἑκάστην δὲν πρέπει νὰ ἀνέρχεται ὑπεράνω τῶν 25—30 βαθμῶν. Αἱ πάσχουσαι ὑπὸ δερματικῶν

νόσων καὶ ὑπὸ μητρικῶν ὠφελοῦνται σπουδαίως ἐκ τῶν χλιαρῶν καὶ θερμῶν λουτρῶν.

Εἰς τὸ χλιαρὸν ὕδωρ δὲν πρέπει νὰ μένῃ τις πλέον τῶν τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, ὠφελεῖ δὲ μεγάλως πάντα ἄνθρωπον ἐργαζόμενον πολὺ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, διότι ἀναπαύει τοὺς μῦς καὶ ἀνακόπτει τὴν μεγάλην ζωτικότητα καὶ ἐνεργητικότητα τοῦ μηχανισμοῦ. Αἱ ἰσχναὶ καὶ μὲ ξηρὰν ἐπιδερμίδα γυναῖκες ὠφελοῦνται μεγάλως ἐκ τῶν χλιαρῶν λουτρῶν. Αἱ πολὺ παχεῖαι γυναῖκες, αἱ μὲ σάρκας πλαδαρὰς ὡς καὶ αἱ ἰδρόνουσαι πολὺ ὀφείλουν νὰ ἀποφεύγουν τὰ θερμὰ λουτρά.

Εἰς τὸ θερμὸν λουτρὸν δύνανται νὰ προσθέσωσιν ὀλίγα πίτυρα, ἢ γλυκερίνην, ἢ ὀλίγα ἀρωματώδη φύλλα, ἢ ὀλίγον ρύζι.

Οὕτω διὰ τῆς καθαριότητος καὶ τῶν λουτρῶν καὶ ἡ γενικὴ ὑγεία καὶ εὐεξία ἐξασφαλίζεται καὶ ἡ νεότης διατηρεῖται ἀνθηρὰ ἐπὶ μακρότερον χρόνον.

Marie Jouvence *(ἰατρὸς)*

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Εὐεργετικὴ κ. Παρασκευοπούλου. Τὴ παρελθοῦσαν Πέμπτην τὸ θέατρον τῶν Ποικιλιῶν ἦγε λαμπρὰν ἑορτήν. Ἡ συμπαθὴς πρωταγωνίστρια αὐτοῦ κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, ἡ ὡς Φαιδώρα τόσον χειροκροτηθεῖσα καὶ τόσον θαυμασθεῖσα εἶχε τιμητικὴν ἐσπερίδα. Τὸ θέατρον ἦτο κατάμεστον ὑπὸ κόσμου τῆς ἐκλεκτοτέρας παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς τάξεως, κόσμου ἀναγνωρίζοντος καὶ ἐκτιμῶντος τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον τῆς κ. Παρασκευοπούλου καὶ ὑποστηρίζοντος αὐτὴν ἐκθύμως.

Καλλιτεχνικὴ Ἑσπερὶς τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλομούσων. Χθὲς τὴν ἑσπέραν ὁ Ὅμιλος τῶν Φιλομούσων συνήγαγε καὶ πάλιν εἰς τὴν μεγάλην καὶ ὡραίαν αἴθουσάν του ὅ,τι ὡραῖον καὶ ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἡμετέρα κοινωνία.

Ἡ ὀρχήστρά του καὶ πάλιν ἐπετέλεσε θαυμάσια πράγματα, ὁ ὕμνος πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἐψάλη μετὰ πάσης ἐντελείας καὶ οἱ κ. κ. Καραπάνος καὶ Ρωμάνος ἐξετέλεσαν μετὰ γλυκυτάτης τέχνης διὰ πλαγιαύλου καὶ κλειδοκυμβάλου Οὐγγρικὴν Μελαγχολίαν ὡραιοτάτην.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἡ Μ. ἡ Βασίλισσα δρ. 100· Ἡ Α.Β.Υ. ἡ ἡγεμονὶς Σοφία δρ. 100.

Αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ δρ. 100. Αἱ μαθήτριαι τοῦ Παρθεναγωγείου Σκορδέλη 315 πήχ. τσίτινον ὕφασμα, 2 ἐμπροσθέλας καὶ 1 ζεῦγος περικνημίδων. Ἡ φιλόβρεφος παιδικὴ Ἀδελφότης 10 φορέματα. Ὁ Σύλλογος «Ἀλεξάνδρας» 5 φορέματα. Ὁ κ. Μ. Μελᾶς δήμαρχος Ἀθηνῶν δρ. 50. Ἡ κ. Ἰσμήνη Βλάχου 32 πήχεις τσίτινον ὕφασμα. Ἡ κ. Αἰκατερίνη Γ. Πασπάτη 30 πήχ. Ἡ κ. Μαρία Κ. Καραπάνου 30 πήχ. Κυρία ἀνώνυμος 10 πήχ. Ἡ κ. Εὐρυδίκη Βοΐλα 20 πήχ. Ἡ κ. Σοφία Φωτιάδη 11 πήχ. Ἡ κ. Εὐθαλία Φαλλιέρου 12 π. καὶ ἓν τόπι πανί. Ἡ δις Λουκία Νέγρη 20 δρ. Οἱ μικροὶ Γεώργιος καὶ Σπῦρος Ἀλιμπέρτη 18 πήχεις τσίτινον ὕφασμα. Ἀνώνυμος 12 πήχ. Ἡ μικρὰ Ρένα Κινδύνη μετὰ χαριεστάτης ἐπιστολῆς της 20 πήχεις. Ὁ κ. Ἀνισᾶς 7 π. μάλλινον ὕφασμα καὶ 15 πήχ. τσίτι. Ἡ κ. Καλλιόπη Μεσσηνέζη 10 πήχ. τσίτι. Δύο ἀνώνυμοι κυρίαι μεταχειρισμένα φορέματα καὶ ἄλλα εἴδη. Αἱ κ. κ. Παπαγιάννη, Χατζῆ Μιχάλη, Κτενᾶ καὶ Κανάκη ἀνὰ ἓν τσίτινον φόρεμα. Ἡ κ. Τράκα 20 πήχ. τσίτινον ὕφασμα. Ἡ κ. Ἰωάννα Λ. Γεωργιάδου 6 μανδύλια μεταξωτὰ καὶ 4 μεταξωτὰς γραβάτας. Ὁ κ. Θεολογίτης ἔμπορος 80 πήχ. ὕφασμα.

ΒΙΒΛΙΑ

Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως μέχρι τοῦ 1821. Παρὰ τοῦ κ. Γ. Κωνσταντινίδου, πρώην ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως μέχρι τοῦ 1821. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρ' αὐτοῦ συγγραφείσης καὶ ὑπὸ τοῦ δήμου Ἀθηνῶν βραβευθείσης καὶ ἐκδοθείσης κατὰ τὸ 1873 Ἱστορίας, κ. Κωνσταντινίδης συνέγραψε νέον ὅλως σύγγραμμα, συμπληροῦν τὸ πρῶτον διὰ προσθηκῶν πολλῶν, ἃς κατὰ τὸ εἰκοσαετὲς τοῦτο διάστημα συνέλεξε δι' εἰδικωτέρας καὶ ἀκριβεστέρας μελέτης τῆς Ἱστορίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ πηγῶν νέων καὶ μαρτυριῶν ἀδιαφιλονείκητων ἀντλήσας ἅπασαν τὴν συμπληρωματικὴν αὐτοῦ ἐργασίαν.

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ Ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη μὴ φιλοδοξοῦσα τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πολυτίμου τούτου συγγράμματος, ἀλλ' οὔτε Ἑλληνικὴ οἰκογένεια στερουμένη αὐτοῦ καὶ ἀγνοοῦσα τὴν περιπετειώδη καὶ πλήρη ἐνδιαφέροντος καὶ διδαγμάτων ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Πολύτιμον ἀνάγνωσμα, ἐποικοδομητικὸν καὶ ἐκπολιτιστικὸν ἐνταυτῷ εἶναι ἡ μελέτη τῆς Ἱστορίας τοῦ ἔθνους εἰς ὃ ἀνήκομεν, ἰδίαι

61 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 61

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Τῇ ἐπαύριον, ὅταν ἡ βαρώνη Γιακῶβσεν κατῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον της, εὗρῆκεν ἀναμένουσαν ἤδη ἐν αὐτῷ τὴν Φράγκαν.

Ἦτο συνειθισμένη νὰ βλέπῃ συχνὰ αὐτὴν προστρέχουσαν εἰς τὸ βαλάντιόν της πρὸς χορηγίαν βοηθημάτων ὑπερβαινόντων τὰ μέσα τῆς νεανίδος, ὡς ἐκ τούτου οὐδόλως ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ πρωϊνῇ αὐτῆς ἐπισκέψει.

—Ὦ ὦ ! ἀνερώνησεν εἰσερχομένη, σύ εἶσαι, Φράγκα. . . Καὶ τὴν μεγάλην εὐχ ἴστησιν αὐτήν, ποῦ σὲ βλέπω ἐδῶ εἰς τί τὴν χρεωστῶ ;

ao Φράγκα ἤδη εἶχε κρεμασθῆ εἰς τὸν λαιμόν της.

—Ἀ νονά, ! ἄ ! χουσῆ, νονά, ἐρώναξε μετ' ἀσυνήθους ὅλως αὐτῇ συγκινήσεως ἐν τῇ φωνῇ. μὲ ἀγαπᾶς ὅπως σὲ ἀγαπῶ ἐγώ ;

—Ἄ, Παναγία μου ! ἀνερώνησεν ἡ κυρία Γιακῶβσεν. Τί τρέχει ὡραῖον μου ἀγαλματάκι ἐκ Παρίου μαρμάρου ; Ποῖος εἶνε ὁ Πραξιτέλης ὅστις σὲ ἐζωογόνησε, καὶ εἶσαι τόσον συγκεκινημένη ;

Διατί ἡ Φράγκα τὰς λεξεις ταύτας ἀκούουσα ἐγίνετο ὅλη ἐρυθρά, ἀξιολατρεύτως ἐρυθρά ;

Ἡ Παυλίνα δὲν παρετήρησε τοῦτο, τοὐλάχιστον δὲν ἀπηύθυνε εἰς ἑαυτὴν τοιαύτην ἐρώτησιν, μειδιῶσα δὲ πρὸς τὴν Φράγκαν ἐξηκολούθησε.

—Ἀντὶ νὰ μοῦ ξαρόνῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν τραχηλιάν μου,—τὸ εἰξεύρεις δὰ πῶς αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσκει διόλου,—εἰπέ μου ἀμέσως τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω. Σὲ βαιβαιῶ ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶνε πολὺ φρονιμώτερον.

Ἡ Φράγκα ἤρχισεν ἀμέσως.

—Ἐνθυμεῖσαι, νονά, τί μοῦ εἶπες κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γάμων τῆς Τερέζας

—Ἐπάνω κάτω Ἐπανάλαβε ὅμως ὅ,τι σοῦ εἶπα, διὰ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ ἀκόμη καλλήτερα.

—Ἡ Τερέζα εἶναι ἀναγκαῖον νὰ πάρῃ ἕνα μάθημα, εἶπες.

«Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀνδρέαν, θὰ τὸν κρίνω μὲ τὰς δοκιμασίας τὰς ὁποίας θὰ ὑποστῇ.

«Λοιπὸν νονά, ἦλθε καιρὸς νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου.

—Πῶς τοῦτο ; Ἐξηγήθητι·

—Χθές, ἤρχισε λέγουσα ἡ Φράγκα, κατὰ καλὴν τύχην, μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδα καθ' ὁδὸν τὸν Ἀνδρέαν.

Τὸν ἠκολούθησα.

Ἔφθασα οὕτω κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ κρεβάτι, εἰς τὸ ὁποῖον κατάκειται ἀσθενὴς ἡ Τερέζα, ἡ ὁποία, ἂν ἔλειπεν εἰς πτωχὸς καὶ ἐλεήμων ἐργάτης οὐχ ἧττον τῆς ἀδελφῆς μου πτωχός, θὰ ἀπέθνησκε ἀπὸ στερήσεις καὶ παντελῆ ἔνδειαν.

—Ὡς τὸ εἴχατε προμαντεύσει, ἡ κόμησσα δὲ Ῥοσεβέλ τοὺς κατέτρεξε, τὴν Τερέζαν καὶ τὸν Ἀνδρέαν ὅσον ἠδυνήθη. Ὁ Ἀνδρέας ἀπελύετο ἄνευ λόγου ἀπὸ ὅλας τὰς καλῶς μισθοδοτουμένας θέσεις. ὅσας ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ. Καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Τερέζα ἐδοκίμασαν ὅλα τὰ δεινὰ τῆς παντελοῦς ἐνδείας. Διῆλθον δι' ὅλων τῶν κακῶν.

«Ὑπέφεραν καὶ ἀπὸ ψῦχος, καὶ ἀπὸ πεῖναν . . . Καί, τὸ τρομερώτερον, ἡ Τερέζα ἀπέκτησε τέκνον, ἀλλὰ νεκρόν, πιθανώτατα ἕνεκα τῆς μεγάλης δυστυχίας εἰς ἣν εὑρίσκοντο.

»Καὶ μ' ὅλα αὐτά, μ' ὅλα αὐτά, οὔτε τὸ φρόνημά των κατεβλήθη, οὔτε ἡ ἀμοιβαία των ἀγάπη ἠλαττώθη κατά τι !

»Τώρα ἐσχάτως, ἡ Τερέζα εἰργάζετο ὡς στοιχειοθέτης εἴς τι τυπογραφεῖον, καὶ ἐκέρδιζεν εἴκοσι τέσσαρα φράγκα κατὰ πᾶσαν ἑβδομάδα. Ὁ Ἀνδρέας ἀφ' ἑτέρου εἰργάζετο δεκαέξ ὥρας τὴν ἡμέραν παρά τινι ἀρχιτέκτονι, ἀντὶ ἑκατὸν πενῆντα μόνον φράγκων τὸν μῆνα.

Οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς Παυλίνας ἔροιψαν ἀκτῖνας καὶ ἔλαμψαν ὡς ἀστέρες.

Ἡ Φράγκα δὲν ἔδειξεν ἂν παρετήρησε τὴν προδότριαν ἐκείνην λάμψιν, καὶ ἐξηκολουθησεν.

— Ἡ ἀδελφή μου καὶ ὁ σύζυγός της θὰ ἐξηκολούθουν τὸν ἐργατικὸν καὶ πλήρη ἐνεργείας βίον των χωρὶς νὰ δυσανασχετοῦν, καὶ πρὸ πάντων χωρὶς νὰ σκεφθοῦν νὰ ζῇ ἡσωσι τὴν συνδρομὴν ἄλλου τινός, ἂν ἡ Τερέζα δὲν προσεβάλλετο κατ' αὐτὰς ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Καὶ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀδελφῆ. της.

»Ἡ Τερέζα τώρα ἤρχισε νὰ εἶνε εἰς ἀνάρρωσιν, καὶ κεῖται ἀκόμη εἰς τὴν πενιχρὰν κλίνην, εἰς τὴν ὁποίαν διῆλθεν ὅλον τὸ στάδιον τῆς ἀσθενείας της.

— Καὶ τί λέγει ἡ Τερέζα ;

τατα ὅταν τὸ ἔθνος αὐτὸ ὑπῆρξε τόσον μέγα καὶ ἔνδοξον ὡς τὸ ἡμέτερον, καὶ ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ἀπετέλεσε τὸν κυριώτατον παράγοντα τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ ὅλων τῶν ἐθνῶν.

Ὁ κ. Γ. Κωνσταντινίδης προσφέρει ἀληθῆ ἐθνικὴν ἐκδούλευσιν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἱστορίας του, ἣν πᾶσαι καὶ πάντες ὀφείλομεν νὰ ἀποκτήσωμεν, νὰ μελετήσωμεν, νὰ ἀποστηθίσωμεν, εἰ δυνατόν, ἵνα διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς πορισμάτων μεταδώσωμεν εἰς τὰ τέκνα μας τὴν πρὸς τὰς προγονικὰς ἀρετὰς ἔφεσιν καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς κλεῖσαντας διὰ τῶν ἔργων καὶ ἀγώνων των τὸ ἔνδοξον ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρομεν.

Ἡ Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν τιμᾶται δρ. 6 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 6 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀγριολούλουδα. Παρὰ τοῦ *Μπεὲμ* τοῦ γνωστοῦ καὶ συμπαθοῦς συντάκτου τοῦ Ἄστεως ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν τίτλον *ἀγριολούλουδα* συλλογὴ ὡραίων πρωτοτύπων διηγημάτων εἰς δημώδη γλῶσσαν. Ὁ τίτλος εἶναι ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὰς σκηνάς, αἵτινες ἐξελίσσονται εἰς τὰ διηγήματα ταῦτα. Τὰς ἠρύσθη πάσας ὁ συγγραφεὺς ἐκ τοῦ φυσικοῦ βίου καὶ τῶν ὅλως ἀκατεργάστων ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν χωρικῶν, τὰ ὁποῖα ζωγραφίζει πιστῶς εἰς γλῶσσαν ἐπίσης ἀκατέργαστον, εἰς γλῶσσαν τραχεῖαν, φυσικήν, ἐκείνην ἀκριβῶς, ἣν δὲν λαλεῖ βεβαίως αὐτός, ἀλλ' ἣν λαλοῦν, ἐννοοῦν καὶ αἰσθάνονται οἱ ἥρωες καὶ αἱ ἡρωΐδες του.

Καὶ ἡ ψυχολογικὴ ἐξέλιξις τῶν ἐν τοῖς διηγήμασι τούτοις ἀναπτυσσομένων αἰσθημάτων μεθ' ὅλην τὴν ἀφελῆ καὶ παιδικὴν ἐν πολλοῖς ἁπλοϊκότητα καὶ ἀγνότητά των, ἐνέχουσι καὶ δόσιν μεγάλων, ἀγρίων ὁρμῶν, αἵτινες ἀπεικονίζουσι τὸν ἀρχέονον ἄνθρωπον τῶν ὀρέων καὶ τῶν δασῶν, τὸν ἀπαντῶντα σήμερον ἔτι εἰς τὰ ἀπομεμακρυσμένα τῶν πόλεων χωρία.

Ὁ Μπεὲμ διὰ τοῦ βιβλίου του τούτου ἀναδεικνύεται ἀξιόλογος καὶ πρωτοτυπότατος διηγηματογράφος. Τὸ ἔργον του τερπνὸν καὶ φιλοκάλως τετυπωμένον τιμᾶται 1 50 εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ 1.75 εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Χάϊδω ἡ Διγερή. Τὸ γνωστὸν εἰδυλλιακὸν δραμάτιον τοῦ κ. Μελισσιώτη, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν καιρῷ ἐγράψαμεν τὰ δέοντα, ἐξεδόθη φιλοκάλως καὶ κομψῶς εἰς βιβλιάριον, φέρον καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ ποιητοῦ μὲ τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου. Διὰ τοὺς μὴ ἰδόντας παιζόμενον τὸ ὡραῖον τοῦτο ἔργον ἡ εἰς βιβλίον ἔκδοσίς του παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσωσι καὶ κρίνωσι τὸν πρωτοτυπότατον κουρέα-ποιητὴν κ. Μελισσιώτην.

Λουκᾶ Ράλλη ἰδιόγραφοι ἀναμνήσεις. Παρὰ τοῦ κ. Τιμολέοντος Ἀμπελᾶ ἐξεδόθη εἰς τεῦχος Ἐπεισόδιον τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἀναγόμενον εἰς τὸν συνοικισμὸν τῆς Σύρου καὶ εἰς ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῆς μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἀποκαταστάσεως τῶν Ἑλληνικῶν ἡμῶν πραγμάτων. Ἀποτελεῖται τὸ βιβλιάριον τοῦτο ὑπὸ σημειώσεων καὶ ἱστορικῶν ἀποσπασμάτων τοῦ ἀοιδίμου δημάρχου Πειραιῶς Λουκᾶ Ράλλη, ἑνὸς τῶν πρώτων καὶ ἐπισημοτέρων συνοικιστῶν τῆς Σύρου.

Τὰ πρῶτα παραμύθια. Παρὰ τοῦ κ. Κωστῆ Γ. Πασσαγιάννη ἐξεδόθησαν εἰς δημώδη γλῶσσαν «*Τὰ πρῶτα Παραμύθια*». Πραγματικὰ παραμύθια, ἀρκετὰ διασκεδαστικά. καίτοι εἰς πολλὰ σημεῖα ἡ γλῶσσα ἀποβαίνει δυσνόητος. Τιμὴ τοῦ βιβλιαρίου 1 δρ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Μπουτίγκα. 100 δρ. πάχος καθαρισμένο καὶ κομμένο ψιλά, 100 δρ. ἀλεύρι, ἀνακατεύετε μὲ ὀλίγον χλιαρὸν νερὸ καὶ ἓν αὐγὸ κτυπημένον· ἐὰν ἔχετε γάλα χλιαρὸν καλλίτερα. Ἀφοῦ τὸ ζυμώσετε ὀλίγον ρίπτετε 70 δρ. σταφίδα. Βουτυρόνετε μίαν φόρμαν καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον διὰ 2 ὥρας.

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταὶ οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὸ ἀντίτιμον τῶν πρὸς αὐτοὺς ἀποσταλέντων ἡμερολογίων νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσιν αὐτό, διότι ἡ κλήρωσις τοῦ λαχείου γενήσεται ἀφεύκτως τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα, καὶ δὲν θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει οἱ ἀριθμοὶ τῶν μὴ πληρωθέντων ἡμερολογίων.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κλειδοκύμβαλον εἰς τιμὴν λίαν συγκαταβατικὴν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 54 οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Δερβενίων.

ΕΛΛΗΝΙΣ γινώσκουσα καὶ λαλοῦσα ἄριστα τὴν Γαλλικήν, δυναμένη δὲ νὰ διδάξῃ καὶ κλειδοκύμβαλλον εἰς ἀγράρια παιδιὰ ζητεῖ οἰκίαν ὡς οἰκοδιδάσκαλος Ἀναλαμβάνει εὐχαρίστως καὶ ραπτικὴν ἐργασίαν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Συνιστᾶται θερμῶς.

ΡΑΠΤΡΙΑ ἀσπρορρούχων εὐθυνὴ καὶ καλῶς ἐργαζομένη ζητεῖ ἐργασίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΝΤΑΝΤΑ μὲ καλὰς συστάσεις ζητεῖ οἰκίαν.

ΠΟΥ ΡΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὅπου ἡ καλαισθησία συνοδευομένη ὑπὸ τῆς οἰκονομίας σᾶς καλεῖ. Αἱ πολυπληθεῖς πελάτιδες τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βιτζέντζου ἐννόησαν βέβαια ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται. Οὐδὲν ὡραιότερον, πλουσιώτερον, καλαισθητικώτερον καὶ χαριέστερον τῶν τελευταίων φορεμάτων, ἅτινα ἐξῆλθον κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ κ. Τσάμης καθιστᾶ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ὃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὴς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιΐας.

— Τὰ αὐτὰ πάντοτε. Τὸ πτωχὸν οἴκημά των τῆς φαίνεται ἀπειράκις ὡραιότερον ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Ροσεδέλ.

Καὶ ἐπειδὴ προηγθάνετο βλέπουσά με πλησίον της καὶ ἀκούουσά με νὰ λέγω ὅτι θὰ μετέβαινον καθ' ἑκάστην νὰ κάθηται πλησίον εἰς τὴν κλίνην της, ἐπειδὴ προηγθάνετο ὅτι θὰ τῇ ἔδιδον βοηθείας, μοὶ ἐδήλωσε μετὰ τῆς ἀποφασιστικότητος τὴν ὁποίαν γνωρίζετε ὅτι ἔχει, καὶ τὴν ὁποίαν οὔτε ἡ ἀνθένεια οὔτε αἱ δοκιμασίαι ἐμείωσαν, ὅτι δὲν θὰ ἐδέχετο ποτὲ τίποτε μὴ προερχόμενον ἐκ μέρους τοῦ συζύγου της.

— Καὶ αὐτός, τί ἀποκρίνεται εἰς πάντα ταῦτα;

— Τῇ ἐπρότεινε πολλάκις νὰ τὴν ἀφήσῃ διὰ παντός, εἴτε δι' ἐξορίας αἰωνίου, εἴτε καὶ διὰ τοῦ θανάτου, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Εἶναι σοβαρὰ τὰ λόγια του.

— Πᾶν ὅ,τι λέγει, πᾶν ὅ,τι προτείνει ὁ Ἀνδρέας Δανζελῦ, νονά μου, εἶναι σοβαρόν.

«Ἄ! Ἐὰν τὸν ἐβλέπατε ἐν τῇ δυστυχίᾳ του καὶ τῇ πενίᾳ του, ἐν τῇ πενιχρᾷ του ἐνδυμασίᾳ, ἡ ὁποία ἐτρίβη ὅλη, μὲ τὴν πριγκηπικὴν αὐτοῦ ἀξιοπρέπειαν τὴν ὁποίαν αἱ δοκιμασίαι δὲν ἐμείωσαν, μὲ τὴν ἠρεμίαν τοῦ προσώπου του τὸ ὁποῖον δὲν ἀλλοιοῦται καὶ δὲν ζωογονεῖται ἢ μόνον ὅταν πρόκειται περὶ τῆς Τερέζας, καὶ μὲ τοὺς καλοκαγάθους μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, τοὺς τοσοῦτον εἰλικρινεῖς καὶ τοσοῦτον ἐντίμους πάντοτε!

«Ἄ! Αὐτός, νονά, εἶνε ἀληθὴς ἀνήρ!

«Ν' ἀγαπᾶταί τις, ὡς ἀγαπᾶται ἡ Τερέζα, ἔστω καὶ χωρὶς ἕνα κομμάτι ψωμὶ εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ οὐρανοῦ

«Ἄ! ἐννοῶ κάλλιστα ὅτι τὰ πάντα κατέλιπε χάριν τοῦ Ἀνδρέου!

Ἀναμφισβητήτως ἡ Φράγκα ἐξέπλητε τὴν κυρίαν Γιακῶσσεν.

Τὸ πρῶτον ἤδη, τὸ ὡραῖον μαρμάρινον ἄγαλμα, ὡς ἀπεκάλει αὐτὴν ἡ Παυλίνα, ἐζωογονεῖτο, κάλλιον ὅλον ἐκ πάθους.

Ἡ Τερέζα μόνη ἀρά γε ἐξετέλεσε τὸ θαῦμα τοῦτο;

Ἡ κυρία Γιακῶσσεν ἔθετεν ἑαυτῇ τὸ ἐρώτημα τοῦτο, καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Φράγκαν, ἐσκέπτετο, παραδόξως προδιατεθειμένη ἐξ ὅσων ἔβλεπεν.

Ἡ νεκρὰ κόρη ἠπατήθη ὡς πρὸς τὴν σιγήν της.

— Λοιπόν, νονά, εἶπε, θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε;

— Λοιπόν! ἔστω, εἶπεν ἐξαίφνης ἡ Παυλίνα. Δὲν θέλω νὰ σὲ δυσαρεστήσω.

«Θὰ δοκιμάσω τὸν Ἀνδρέαν σου σήμερον. Ἠξεύρεις ποῦ ἐργάζεται ἐντὸς τῆς ἡμέρας;

— Ναί, συνοδεύων με χθὲς μοῦ τὸ εἶπεν.

«Ἐργάζεται εἰς ἑνὸς ἀρχιτέκτονος τοῦ βουλεβάρτου τῆς Μαγεντίας.

Ἡ Παυλίνα ἐπλησίασεν εἰς ἠλεκτρικὸν κώδωνα.

Σχεδὸν παρευθὺς παρουσιάσθη κλητὴρ τις.

— Φραγκίσκε, τῷ εἶπεν, ἐγχειρίζουσα αὐτῷ ἐπισκεπτήριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεσπευσμένως ἔγραψε λέξεις τινάς, θὰ μεταβῇς ἀμέσως εἰς τὴν διεύθυνσιν ταύτην. Θὰ ζητήσῃς τὸν κ. Ἀνδρέαν, μηχανικὸν ὁ ὁποῖος ἐργάζεται εἰς αὐτοῦ τοῦ ἀρχιτέκτονος. θὰ τῷ εἴπῃς ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ τὸν ἴδω· καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ μαζύ του.

«Ἐννόησες;

— Ναὶ κυρία βαρώνη.

— Τότε κάμε γρήγορα, διότι εἶναι ἀνάγκη.

Συνήθως, ὅταν ἡ κυρία Γιακῶσσεν ἔδιδε διαταγήν τινα ἐξετελεῖτο αὕτη μετὰ ταχύτητος θαυμασίας, καὶ ὅταν εἰς τὴν διαταγὴν προσέθετε «κάμετε γρήγορα» οἱ ὑπηρέται της ἠννόουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκτακτως κατεπειγούσης ὑποθέσεως.

— Θέλεις νὰ μείνῃς διὰ νὰ παραστῇς εἰς τὴν συνδιάλεξιν τὴν ὁποίαν θὰ ἔχω μετ' αὐτοῦ; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα τὴν ἀνάδεκτόν της.

— Ἐὰν ἐπιτρέπεται προτιμῶ νὰ ὑπάγω πλησίον τῆς Τερέζας.

Εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι μὴ δυναμένη νὰ ἐγερθῇ ἀκόμη, δὲν ἔχει ὅπως νοσηλεύῃ αὐτὴν ἡ ἕνα νέον εἴκοσι τριῶν ἢ εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, θαυμαστὸν ἐπὶ τῇ αὐταπαρνήσει καὶ ἐπὶ λεπτότητι, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ πάντοτε νέον.

Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ μίαν θυρωρὸν ἡ ὁποία ἀναβαίνει μόνον ὅταν ἔχῃ καιρόν.

Ἐννοεῖτε πόσον στενοχωρημένη θὰ εἶναι ἡ δυστυχὴς ἀδελφή μου ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ἡ θέσις μου εἶναι παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης της. Τὸ ἐννοεῖτε, δὲν εἶναι ἔτσι, νονά μου;

Ὀφείλω νὰ τὴν περιποιηθῶ μόνη μου, νὰ προσπαθήσω νὰ τῇ ἀποδώσω τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑγείαν ἐνῷ ἡ γενναία σας μεσολάβησις θὰ τὴν κάμῃ νὰ ἴδῃ τὴν εὐτυχίαν.

— Ἀλλ' ἡ Σιβύλη θὰ σὲ συνοδεύσῃ, ὑποθέτω, καὶ θὰ περιποιηθῇ μετὰ σοῦ τὴν Κυρίαν Δανζελῦ.

(Ἀκολουθεῖ)